

Drahý sbore, sestry a bratři,

o Bohu a o tom, jaký je, co dělá, co se mu líbí nebo nelíbí, se mezi lidmi říká kde co. Zřejmě bychom byli překvapeni, že dokonce i některé zbožně znějící výroky, bychom v Bibli vůbec nenašli.

V úvodu bych se rád zastavil u jednoho z nich, který zní: *Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže*. Případně se s ním můžeme setkat ve variantě: *Pomoz si sám a Pán Bůh ti pomůže*. Tento výrok nikde v Bibli nenajdeme. Odkud se tedy vzal? Setkáváme se s ním v jedné z Ezopových bajek. Vypráví se v ní o člověku, jehož vůz uvízne v bahně. Muž vystoupí z vozu, klekne si na kolena a prosí bohy, aby mu pomohli dostat vůz z bahna ven. Tu se objeví Herkules a řekne mu, aby se místo klečení raději postavil a zapřel ramenem do kola vozu. Ezop z toho vyvozuje moudro: *Bohové pomáhají těm, kdo si pomou sami*.

Pravdou je, že ani Bůh, se kterým se setkáváme v Bibli, nechce, abychom byli pasivní. Naopak dává člověku rozum, tělo, vůli a přeje si, abychom byli podnikaví a zodpovědní. Bůh nedělá za nás to, co svěřil nám, abychom udělali my. Proto víra v Boha nikomu neodnímá povinnost učit se před zkouškou, cvičit pro lepší zdraví a kondici, přicházet do práce včas a s odhodláním v ní něco užitečného vykonat.

Druhým extrémem je domnívat se, že pro svou podnikavost a houževnatost se smíme spolehnout, že si ve všech oblastech života vystačíme sami a bez pomoci druhých. V mnoha oblastech to může klidně platit, ale neplatí to absolutně. Vždyť ani na začátku našeho života jsme nebyli soběstačné, na okolním světě nezávislé bytosti. Naopak, potřebovali jsme někoho, kdo nás nakrmí, přebalí, umyje. A jestli jsme dostatečně dlouho živi, život nás může postavit i před situací, kdy o totéž prosíme naše děti: pomoz mi se obléct, pomoz mi s jídlem či s hygienou.

Rodíme se s potřebou pomoci, umíráme s potřebou pomoci, a přesto se někteří domnívají, že v průběhu života tato odkázanost na pomoc druhých nějak zázračně zmizí. Je to iluze. Stačí menší zranění, nefunkčnost nějaké cévky či selhání nějakého orgánu, stačí špatná diagnóza, neúspěch, nezdar, způsobená škoda nebo ne příliš laskavý mail, a jsme z toho na hromádce.

Pravda, která platí o každém z nás, zní: potřebujeme pomoc. Kohokoli byste dnes potkali cestou z kostela, tato pravda by o něm platila, stejně jako platí o každém jednom z nás, kdo sedíme v kostele: potřebujeme pomoc.

Někteří si to nechtějí přiznat, jiní se za to stydí. Ano, pravdou zůstává, že žádat o pomoc je těžké, protože to nejednou znamená přiznat si své limity i to, že sám na všechno v životě nevystačím.

Žádat o pomoc se neslučuje s pýchou. Tam, kde člověk odmítá pomoc druhých, se z problémů brzy stane krize, opakovaně překročené limity narostou v dluhy, z neřešených konfliktů se vyklube rozvod, ze špatných návyků závislost, z chronického odkládání povinností nezaměstnanost, ze sarkasmu ztráta přátel.

Nikde v Bibli se nenachází výrok: *Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže*. Ovšem na mnoha místech nacházíme svědectví o tom, že Bůh vyslyšel ty, kteří se k němu modlili a prosili Jež o pomoc. Celá Bible by mohla nést nadpis: *Dobrodružství o člověku, kterému Bůh neodmítá pomoc*.

Bůh pomáhá lidem, kteří potřebují pomoci. Bůh pomáhá lidem, kteří o pomoc prosí. Bůh pomáhá lidem, kteří se ocitají v nouzi. Bůh pomáhá lidem, kteří jsou slabí. Bůh pomáhá lidem, kteří jsou vystrašení. Bůh pomáhá lidem, kteří ztratili kontrolu nad svým životem. Bůh pomáhá lidem, kteří si sami pomoci nedokáží.

Tím nejprostším způsobem, jak člověk může žádat druhé o pomoc, je prosba, tím nejjednodušším způsobem, jak člověk může prosit o pomoc Boha, je modlitba.

Od oltáře jsme slyšeli text o uzdravení slepého, před kázáním jsme vyslechli příběh o uzdravení hluchoněmého. Hrdinové obou příběhů nám mohou posloužit jako zrcadlo, v němž můžeme odhalit vlastní hendikepy, zejména v oblasti našeho nitra.

A protože královskou cestou jak pozvat Boha k uzdravujícímu zákroku v našem životě je modlitba, druhá část kázání bude formulována jako modlitba. Mým přáním je, aby se stala osobním vyznáním každého, každé z nás.

Promluvme si s Uzdravovatelem, který se jmenuje Ježíš, a pochází z Nazareta.

Pane Ježíši, Uzdravovateli, když vracíš slepému zrak, když vracíš sluch a schopnost mluvit hluchoněmému, technicky vzato to není příliš hygienické. Pliveš na zem, děláš bláto, jím potíráš oči, a patrně již v té chvíli slyšíš naše komentáře, které po dvou tisíci letech vznášíme, a proto toho uzdraveného raději posíláš, aby se šel umýt do rybníku Siloe.

Pane Ježíši, Uzdravovateli, abychom byli upřímní, ta tvá uzdravení nevypadají nijak profesionálně, my dnes máme jiné nástroje – lasery, drahé léky. Bláto a sliny? Opravdu sis musel vypomoci právě tímto materiálem? Byly skutečně nezbytné pro někoho, kdo je Božím Synem?

Pane Ježíši, Uzdravovateli, jednou z mých nemocí je neustálá touha po něčem, co nedokáží ani popsat. Snad z tohoto důvodu se slepě vrhám do viru své práce, anebo dovolím, aby se v mé hlavě nekontrolovaně točil mlýn produkující stále nové a nové starosti a nářky.

Kolem dokola se odehrává život, plný různých radovánek – rodina, přátelé, známí, návštěvy, setkání, párty, grilovačky, výlety, dovolené, tolik různých podnětů, zážitků, pocitů, smutných i radostných chvil, dobrých i méně dobrých emocí – ale má nemoc spočívá v tom, že se mi zdá,

jako kdyby se toto všechno odehrávalo nějak mimo mne, jako kdybych byl vůči tomu všemu hluchý nebo slepý, jako kdybych to vůbec nedokázal zpracovat nebo se do toho vložit. Svou izolovanost nejednou řeším tak, že se ponořím do světa internetu, ale také zde cítím, jak jsem sám, nemocný, unavený, nenaplněný a potřebuji Tebe, Pane Ježíši, Uzdravovateli, abys mě obnovil.

Potřebuji uzdravující dotek podobně jako ten slepý nebo hluchoněmý, o kterých vypráví evangelia. Nechci ulpívat na tom, že tak bylo učiněno velmi zvláštními způsoby, protože vím, že ty jsi ten poslední, kdo je potřeboval. Naopak, jsem to já, kdo potřebuje různé zážitky, emocionální a duchovní extáze, ale především potřebuji Tvou přítomnost, Pane Ježíši, potřebuji tvé svátosti, tedy viditelná znamení tvé neviditelné milosti.

Potřebuji, abys mi otevřel oči a uši, aby všechna ta slova, která v průběhu bohoslužby vypovídám, byly skutečně slova, která vychází z mého srdce. Potřebuji, aby písně a modlitby, které mě zde v kostele doprovází, otevřely v mém těle každou buňku, a spolu s nimi i mé oči, uši i všechny ostatní smysly. Potřebuji tvé uzdravení a obživení celé mé bytosti.

Pane Ježíši, Uzdravovateli, otevři mé uši, abych znovu uslyšel radostnou píseň, otevři mé oči, abych znovu uviděl barevný svět a v něm život, který je Tvým darem a který nikdy nekončí.
AMEN.